

РЕШЕНИЕ

№ 1350

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11458** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на ОПП – СДВР, чрез гл. юрисконсулт М. Д., срещу решение № 4384 от 17.11.2022г. по НАХД № 8185/2022г. на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав. С решението е отменено Наказателно постановление № 22-4332-009577/30.05.2022г., издадено от началник група към СДВР ОПП, с което на А. А. Н., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закони съдопроизводствените правила. Излагат се доводи, че административното нарушение е доказано по безспорен и категоричен начин. Сочи се, че законът не вмения задължение за уведомление на собственика/водача на превозно средство да бъде уведомен за служебно прекратяване на регистрация на ППС в случаите на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Последното следвало да се извърши след уведомяване на административно отговорното лице от Гаранционен фонд, а не от органа които е прекратил регистрацията на автомобила. В тази връзка се изтъква, че незнанието на

факта, че управляваният от жалбоподателя автомобил е със служебно прекратена регистрация, се дължи на проявена от него непредпазливост, под формата на небрежност, при което субективно отношение не е изключена административнонаказателната отговорност. В заключение се иска съда да отмени оспореното решение и да потвърди като законосъобразно и правилно процесното наказателно постановление. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба не е изпратил представител и не е изразил становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е отменил изцяло наказателно постановление № 22-4332-009577/30.05.2022г., издадено от началник група към СДВР ОПП, с което на А. А. Н., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Н. бил правоспособен водач на МПС. На 01.03.2022 г. около 15:20 часа [населено място], по бул. С. с посока на движение от ул. О. към бул. К. М. Л. същият управлявал л.а. М. К., сив на цвят с рег. [рег.номер на МПС], собственост на С. З. П. с ЕГН: [ЕГН] и бил спрял за проверка от служители на ОПП СДВР. Било установено след проверка, че автомобилът е с прекратена регистрация на основание чл.143 ал.10 ЗДвП поради несклучване на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Датата на deregистрацията била 01.02.2022г. Съгласно тази разпоредба: "Служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал.11 от Кодекса за застраховането, и се уведомява собственикът на пътното превозно

средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Жалбоподателят не бил уведомяван и не знаел, че регистрацията на автомобила е прекратена. Нито собственикът, нито жалбоподателят, в качеството си на ползвател на автомобила, били информирани за това обстоятелство.

Във връзка с установената прекратена регистрация на автомобила, след проверката бил съставен акт за установяване на административно нарушение № GA367131, от 01.03.2022г., с който срещу жалбоподателя Н. било повдигнато административнонаказателно обвинение, за това че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред – нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, бил му връчен за подпис и запознаване, при което не са направени възражения, нито такива са постъпили в рамките на срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Материалите били изпратени на прокурор от СРП за преценка образуване на досъдебно производство за извършено престъпление.

Въз основа на посочения акт и Постановление за отказ да се образува досъдебно производство на прокурор от СРП, било съставено процесното наказателно постановление № 22-4332-009577 от 30.05.2022 г., от началник група към СДВР ОПП, с което е наложил на А. А. Н., с ЕГН [ЕГН], административно наказание – глоба, в размер 200. 00 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да постанови решението си, съдът е провел пълно и законосъобразно съдебно следствие и е събрал необходимите доказателства. Разпитани са установените по делото свидетели: актосъставителят Д.. Приложени са материалите от административната преписка. Съдът е обосновал при изяснена фактическа обстановка, въз основа на цялостен анализ на събраните гласни и писмени доказателства, които изцяло коренспондират едни с други. В съдебното производство пред СРС не са допуснати нарушения, които да обусловят отмяна на издаденото наказателно постановление.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че актът и наказателното постановление са издадени в законовите срокове по чл. 34 от ЗАНН. АУАН съдържа задължителните реквизити, посочени в чл. 42 от ЗАНН – името на съставителя и длъжността му, датата на съставяне на акта, датата и мястото на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, законните разпоредби, които са нарушени, името и възрастта на нарушителя, точния му адрес, единен граждански номер, имената, точните адреси.

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, по пътищата, отворени за

обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. За управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, в нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е предвидено, че водачът се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. Ангажирането на административнонаказателната отговорност по посочената санкционна норма изисква нарушителят да е действал виновно - да е знаел или поне да е допускал, че управляваното МПС е без регистрация. Тежестта на доказване на това обстоятелство в административно-наказателното производство е възложена на наказващия орган, който следва да проведе пълно главно доказване с допустимите доказателствени средства на материалните предпоставки и спазването на процесуалните правила за налагане на административно наказание.

Съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането вменява задължение на информационният център да уведоми собствениците на моторни превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, като им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Нормата на чл. 574, ал. 11 от КЗ регламентира, че когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на моторното превозно средство. При служебно прекратяване на регистрацията по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, административният орган, извършил дерегистрацията, дължи уведомяване на собственика на автомобила. В тази връзка неоснователни са възраженията на касатора, тъй като задължението за уведомяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, е различно от уведомлението по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането.

В случая няма никакви данни собственикът на л.а с рег. № [рег.номер на МПС] С. П., да е била надлежно уведомена за извършеното на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП на 01.02.2022г. служебно прекратяване на регистрацията на МПС и съответно, че ползвателят на автомобила – А. А. Н., към датата на извършване на вмененото му нарушение на чл. 140 от ЗДвП – 01.03.2022 г., да е знаел, да е допускал, да е могъл да знае или да е бил длъжен да предположи за прекратената регистрация на автомобила, и съответно да съобрази поведението си с това обстоятелство. По делото липсват каквито и да е било доказателства за наличието на субективната страна на нарушението под формата на умисъл или непредпазливост, като неустановени са както интелектуалният, така и волевият момент на вината, като субективен елемент на соченото противоправно деяние. Действително незнанието на закона не е обстоятелство, изключващо административно наказателната отговорност. Но в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност за извършеното служебно

прекръпяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП и съответно на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Това незнание се явява резултат от неизпълнено административно задължение по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрацията на автомобила. С оглед на което и при прилагането на чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН, по отношение на санкционираното нарушение се изключва не само умисъла на дееца, но и извършване на деянието при форма на вината "непредпазливост". В този смисъл абсолютно необосновано, още по-малко доказано е приетото от наказващия орган, че ако и санкционираният водач да не е съзнавал и да не е предвиждал настъпването на противоправния резултат, а именно „управление на МПС с прекратена регистрация“, е бил длъжен и е могъл да го предвиди. При липсата на уведомяване на собственика на МПС по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, ползвателят на автомобила към датата на извършване на вмененото нарушение на чл. 140 от ЗДвП, нито е можел да предвиди, още по-малко е бил длъжен да знае за факта на извършеното служебно прекръпяване на регистрацията на МПС в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. При прилагането на чл. 14, ал. 1 и, ал. 2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН, при липсата на знание за обективен признак от състава на административното нарушение и доколкото незнанието на съставомерното фактическо обстоятелство не се дължи на непредпазливост, се изключва наличието на виновно /умишлено или по непредпазливост/ поведение поради фактическа грешка на дееца. Ето защо обосновано, в съответствие и при правилно приложение на закона Районният съд е направил извод за несъставомерност на санкционираното деяние от субективна страна поради недоказаност на неговото виновно извършване, което дисквалифицира това деяние като административно нарушение по см. на чл. 6 от ЗАНН и представлява абсолютно основание за отмяната на издаденото наказателно постановление, като незаконосъобразно.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноски от страна на касатора се явява неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4384 от 17.11.2022г. по НАХД № 8185/2022г. на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.